

Daniela ANENCOV:

„Sunteți copilăria mea”

Cine nu o știe sau nu și-o mai amintește pe Daniela Anencov? Ondine din spectacolul de absolvire, Mary Poppins sau atâtea și atâtea alte roluri. Dar de Daniela și Așchiuță a uitat cineva? Dar de Hapciu, clovnul cu nasul roșu și buzunarele pline de șotii? Pe Daniela, actrița blondă, cu ochii mari, albaștri, cu zâmbetul mereu pe buze, o poți prinde între două avioane pe drumul dintre București–Paris–New York, pentru că de ani buni joacă rolul de bunică. S-a născut la 19 ianuarie 1941 la Aiton, undeva în Ardeal, într-o familie de medici. A absolvit IATC în 1966, cu rolul *Ondine* din piesa omonimă a lui Jean Giraudoux. Pe scena Teatrului din Constanța, unde a fost reparatizată, a jucat în *Azilul de noapte*, *Prietena mea Pix*, *Războiul cu Troia nu va avea loc*. Apoi, venirea în București la Teatrul „Ion Creangă” i-a adus a altă serie de roluri importante, la fel ca și pe scena Teatrului Excelsior, unde, alături de alți colegi, se numără printre fondatori. A primit numeroase premii, culminând cu Premiul special al UNITER pentru Teatrul de copii în 2003. Un punct de referință în activitatea ei este cea din televiziune, începută în 1958 și unde „*mi-am confundat și confruntat propria viață cu succesele și experiențele oferite de micul ecran, alături de parteneri îndrăgiți de copii, cu care am intrat, cum s-a spus în legendă*”. Este o plăcere să stai de vorbă cu ea, să-ți deșerte sacul ei plin de amintiri și să-ți pară rău că nu ai la dispoziție o carte din care să transpară optimismul, umorul, tenacitatea, voința, sânguința, puterea de a îndura și de a ierta a unei personalități solare ca a ei.

Raluca Tulbure: *Dacă am apela la matematică și am face un calcul simplu, de câți ani ești în atenția publicului?*

Daniela Anencov: De peste 40 de ani, dacă ținem cont și de faptul că eram încă studentă când am început colaborarea cu Televiziunea, dar și cu Radioul.

R.T.: *Când te-ai decis să devii actriță, a fost un moment special care te-a determinat sau asta ai vrut de la început?*

D.A.: Din copilărie. Nu-mi doream să mă joc de-a altceva. A fost ceva decis de mică. Nu au existat alternative. La Budești, unde am copilărit, era un post local de radio și am început să recit poezii încă înainte de a ști să citesc.

R.T.: *Care a fost primul tău contact cu o scenă profesionistă?*

D.A.: Am ales Teatrul din Constanța.

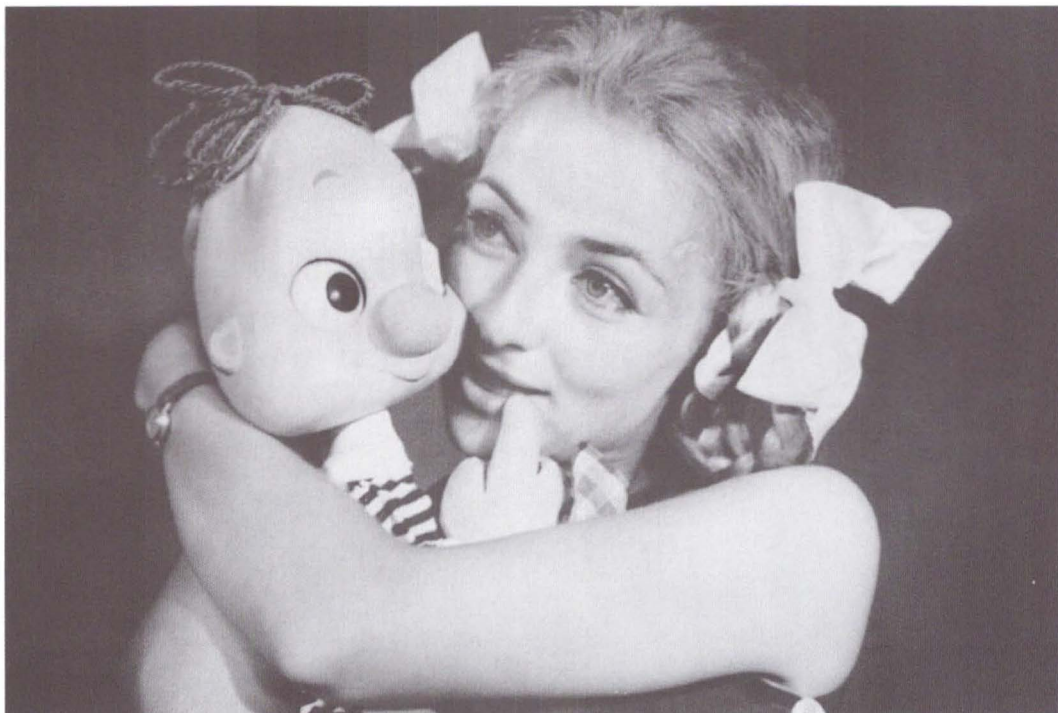
R.T.: *Cum s-a produs trecerea la teatrul de copii? Spuneai undeva că teatrul de copii te-a ales și nu invers?*

D.A.: Teatrul „Ion Creangă” mi-a oferit posibilitatea de a veni în București. M-am simțit ca peștele în apă în repertoriul pentru copii, m-am simțit prețuită și iubită de copii și atunci mi-am zis de ce nu? Nu era în discordanță cu teatrul pentru adulți, am jucat și la „Creangă” în spectacole ca *Toate pânzele sus*, rolul Adnana, care a fost debutul meu propriu-zis în București. A fost ca-n filme! S-a îmbolnăvit actrița principală, Magda Popovici, și am intrat eu. A fost șansa mea!

R.T.: *Eu mi-a aduc aminte și de Act venețian de la Teatrul Excelsior, dar și de Ondine, despre care toată lumea vorbește cu admirație. Te-aș întreba dacă un actor care face teatru pentru copii ar trebui să aibă niște calități speciale? Copiii te pot iubi necondiționat pentru că ești prințesă, sau motan sau Albă ca Zăpada, așa te știu ei și mai rar țin minte numele actorului.*

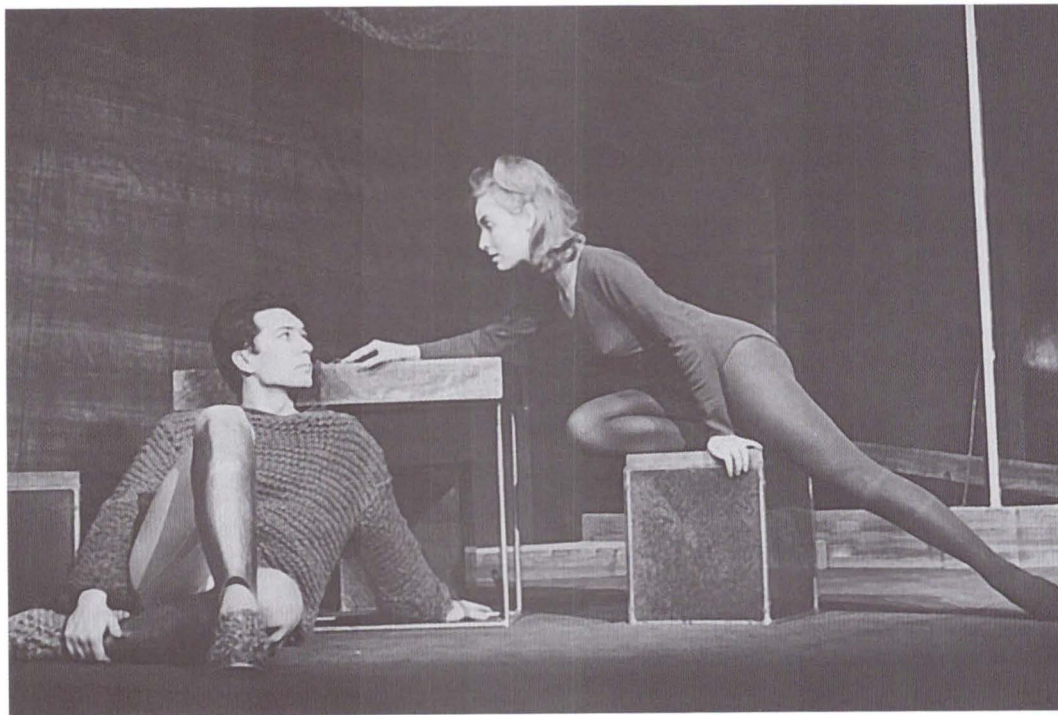
D.A.: Trebuie să fie mult mai generos, pentru că satisfacțiile nu sunt pe măsura investiției. Mai trebuie să aibă ușurința de a face gimnastică sufletească, pe care ori o ai din naștere, ori o obții prin educație.

Cu Așchiuță

În *Ondine* de J. Giraudoux

Cu Hapciu

R.T.: *Ai fost una dintre primele vedete adevărate încă de pe vremea când televiziunea se făcea „pe viu”. Ce a însemnat televiziunea în viața ta?*

D.A.: Totul. Mi-a dat șansa popularității și spun că a fost steaua mea norocoasă. Datorită televiziunii am intrat în casele a milioane de oameni, care m-au primit, care mă așteptau seară de seară, îmi scriau, îmi trimiteau cadouri, iar când ne întâlneam pe stradă era ca și cum eram cei mai buni prieteni. Și acum mă emoționează când oameni din diverse medii sociale mă opresc și-mi spun: „Faci parte din copilăria mea!”

R.T.: *Spuneai că admiratorii îți trimiteau scrisori, cadouri. Ce puteai primi, oare, prin poștă de la ei?*

D.A.: Am primit un pui de vulpe, un miel care mi-a ros covoarele.

R.T.: *Ce vremuri! Cine s-ar mai gândi la așa ceva în ziua de azi? Să revenim la momentul Daniela cu Așchiuță, personaje care dăinuiesc în amintirea multora dintre noi și apoi să amintim de Hapciu.*

D.A.: Succesul cuplului cu Așchiuță (actorul-păpușar Justin Grad) i-a determinat pe cei din televiziune să înființeze o secție specială care să răspundă la scrisori. Am fost denumiți „eroi legendari”. Hapciu este mândria mea, pentru că în contextul unei concurențe teribile între televiziunile apărute după 1989, emisiunea *Ba da, ba nu* a fost gândită de Liana Săndulescu atât de bine încât, datorită personajului meu am reușit să reiau prietenia cu mii de copii din noile generații, probabil copiii copiilor de pe vremea lui Așchiuță.

R.T.: *Deci, a fost o revenire în atenția publicului?*

D.A.: Da, pentru că am fost interziși de regimul comunist. Eram prea spontani, emisiunea era în direct și era teama că nu cumva să instigăm.

R.T.: *Oameni care ți-au marcat evoluția profesională?*

D.A.: În primul rând, părinții mei, a căror genă o moștenesc, care m-au înțeles și m-au ajutat, m-au sprijinit necondiționat. Apoi, toți oamenii de teatru, de film, de televiziune, compozitorii cu care am avut contact de-a lungul carierei mele și de la care am învățat tot ce m-au lăsat să „fur”. Primul pe care l-aș menționa este Andrei Brădeanu, soț, tată și mare regizor de teatru și televiziune, datorită căruia am avut parte de mari satisfacții artistice și ale cărei spectacole mi-au adus premii importante. Apoi, Alecu Popovici, cunoscut scriitor pentru copii, Marietta Sadova, Ion Cojar, compozitorii Aurel Giroveanu și Dan Bălan, poeta Nina Cassian.

R.T.: *Ți-a fost vreodată teamă de vreun rol?*

D.A.: Da. În spectacolul *Stop! În top...* Daniela, unde trebuia să mă „droghez” cu curaj și forță până la ridicarea cortinei, neavând încredere în forma finită a recitalului.

R.T.: *De Mary Poppins nu ți-a fost teamă?*

D.A.: Nu, dimpotrivă. Am avut o imensă bucurie de a juca acest personaj, pentru că într-un fel, se aseamănă cu natura mea: sensibilă, perfecționistă, dar și timidă în același timp.

R.T.: *De unde îțiiei optimismul și veselia pe care le împrăștii în jur? Este Daniela tristă vreodată?*

D.A.: Este o întrebare încuietore. Pentru toată lumea sunt așa cum spui, dar, bineînțeles că am și eu momentele mele de tristețe, de durere și chiar de disperare, pe care din pudoare îmi permit să nu le dezvălui.

R.T.: *Ce te deranjează la vremurile pe care le trăim?*

D.A.: Mitocănia, exhibiționismul, nonvaloarea promovată ca valoare, deși știm cu toții cât este de efemeră și fac aici referire la vedetele de paie, nivelul general de mediocritate.

R.T.: *Ce ți-ar fi plăcut să joci și n-ai jucat?*

D.A.: În fiecare etapă a vârstei am avut câte o dorință care nu s-a împlinit.

R.T.: *Crezi că există o rețetă a succesului? Tu ai una?*

D.A.: Cred că e foarte simplu. Ce faci trebuie să faci cu poftă, cu adevăr, cu bucurie și cu dăruire.

R.T.: *Mi-a căzut în mână albumul aniversar al Teatrului „Ion Creangă”, pe a cărui scenă ai străbătut mai mult de 15 ani, și nu te-am regăsit în paginile lui. Cum reacționezi la o astfel de „omisiune”?*

D.A.: Nu este prima dată când se întâmplă un astfel de impact neplăcut cu „epitetele” pe care le-am enunțat mai sus, caracteristice zilelor noastre. Deși, sunt unul dintre membrii fondatori ai Teatrului Excelsior mi s-a întâmplat să mă lovesc de același impact.

R.T.: *Cum e să joci rolul de bunică a trei nepoți? E mai greu decât pe scenă?*

D.A.: E altceva și este mult mai greu.

R.T.: *Dar mai plin de satisfacții!*

D.A.: La fel ca și în teatru...

Interviu realizat de Raluca TULBURE

În Mary Poppins de P.L. Travers

